

że prośbę przedstawić także ustnie wobec urzędnika zarządu lub nadzoru więziennego.

Art. 7. Władza lub urzędnik, którym prośbę przedłożono, postara się o stwierdzenie, czy zachodzą warunki przewidziane w art. 4 l. 1 ustawy, oraz o opinię zarządu więzienia, w którym skazany odbywa karę.

Jeżeli wniosek o warunkowe uwolnienie nie pochodzi od skazanego, należy także stwierdzić, czy on zgadza się na swoje uwolnienie.

Art. 8. Zarząd więzienia winien wyrazić swe zdanie co do wszystkich okoliczności istotnych dla powzięcia decyzji w przedmiocie warunkowego uwolnienia (art. 4 l. 1), a nadto przedstawić wnioski co do ewentualnego nałożenia na skazanego przy uwolnieniu pewnych obowiązków (art. 4 l. 2) i co do oddania go na czas próby pod nadzór władzy bezpieczeństwa lub pod nadzór osoby, która oświadczyła gotowość podjęcia się tego obowiązku (art. 4 l. 4).

Art. 9. Zarząd więzienia przedłoży prośbę wraz z opinią i z wynikami dochodzeń prokuratorowi przy tym sądzie, który wydał wyrok w pierwszej instancji, a prokurator po uzupełnieniu w razie potrzeby dochodzeń przedłoży ją wraz ze swoją opinią prokuratorowi przy sądzie apelacyjnym.

Art. 10. Prokurator przy sądzie apelacyjnym odrzuci prośbę, jeżeli skazany nie zgadza się na warunkowe uwolnienie, albo nie odcierpiał jeszcze wymaganej przez ustawę części kary, w przeciwnym razie przedłoży ją wraz ze swoją opinią Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 11. Postanowienia art. 7—10 stosuje się odpowiednio także w tym przypadku, jeżeli władza lub urzędnik zarządu albo nadzoru więziennego postawi z urzędu wniosek o warunkowe uwolnienie skazanego.

Art. 12. Jeżeli prokurator dowie się, że warunkowo uwolniony prowadzi się źle lub postępuje wbrew obowiązkowi, jakie nałożono na niego przy uwolnieniu (art. 4 l. 2), albo jeżeli władza bezpieczeństwa, zarządzająca tymczasowe przytrzymanie uwolnionego (art. 4 l. 5), zwróci się do prokuratora o wyjednanie decyzji w przedmiocie cofnięcia uwolnienia, prokurator zarządzi bezzwłocznie zbadanie stanu sprawy i przedłoży swój wniosek prokuratorowi przy sądzie apelacyjnym, który wniosek ten wraz ze swoją opinią przedłoży Ministrowi Sprawiedliwości.

Warszawa dnia 6 kwietnia 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński

186.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

w przedmiocie utworzenia na obszarze b. zaboru austriackiego
Komiterów Pomocy Rolnej.

Z mocy art. 4 Ustawy Sejmowej z dnia 13 lutego 1920 r. o przyznaniu kredytu jednego miljarда marek na zagospodarowanie odłogów grun-

towych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i Ziemi Wschodnich (Dz. Ust. № 17 z dnia 25 lutego 1920 r. poz. 86), zarządzam co następuje:

Art. 1. Akcję gospodarczego uporządkowania gruntów leżących odłogiem, lub odłogiem zagrożonych Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych opierać będzie na ścisłej współpracy z miejscowymi rolniczymi organizacjami społecznymi.

W tym celu zostaną utworzone na obszarze b. zaboru austriackiego Komitety Pomocy Rolnej z udziałem przedstawicieli rzeczonych organizacji, oraz przy współudziale zwierzchności gminnych w myśl art. 2-go tego rozporządzenia.

Organem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, powołanym do kierowania i zarządzania całą akcją gospodarczego uporządkowania gruntów leżących odłogiem lub odłogiem zagrożonych jest Urząd Zagospodarowania Odlogów.

Organizacja Urzędu Zagospodarowania Odlogów zostanie unormowana w osobnem rozporządzeniu.

Przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych czynny będzie nadto Komitet Główny Pomocy Rolnej.

Art. 2. Zwierzchność gminna zbiera szczegółowe wiadomości dla określenia istotnie niezbędnych potrzeb gminy w zakresie nasion, inwentarzy żywych i martwych, w szczególności bada potrzeby gospodarstw posiadających grunty leżące odłogiem lub odłogiem zagrożone, opiniuje na żądanie Komitetu powiatowego Pomocy Rolnej podania o udzielenie pomocy rolnej oraz pożyczek, po stwierdzeniu prawdziwości przytoczonych w nich faktów i okoliczności, współdziała przy dostawie środków pomocy rolnej (nasion i inwentarzy), przeznaczonych dla gminy, wykonywuje zlecenia Komitetu powiatowego Pomocy Rolnej i wogóle współdziała przy organizacji pomocy rolnej na terenie gminy.

Art. 3. Komitety powiatowe Pomocy Rolnej, powoływane do życia w miarę potrzeby, mają siedzibę przy starostwie, a składają się ze starosty, jako przewodniczącego, referenta rolniczego starostwa, jako jego zastępcy, jednego przedstawiciela Wydziału powiatowego oraz 4 przedstawicieli miejscowych organizacji rolniczych, delegowanych przez rzeczone organizacje na zaproszenie starosty.

Uchwały i decyzje Komitetu powiatowego Pomocy Rolnej zapadają zwykłą większością głosów członków Komitetu obecnych na posiedzeniu. Przy równym podziale głosów rozstrzyga głos przewodniczącego, który głosuje ostatni.

Do prawomocności uchwał i decyzji Komitetu powiatowego Pomocy Rolnej potrzebna jest obecność przynajmniej czterech członków, a w tej liczbie przewodniczącego.

Art. 4. Komitet powiatowy Pomocy Rolnej bada zebrane przez zwierzchności gminne szczegółowe wiadomości dla określenia istotnie niezbędnych potrzeb w zakresie nasion, inwentarzy żywych i martwych, a w razie braku tychże zbiera sam te wiadomości, czuwa nad akcją gospodarczego uporządkowania gruntów leżących odłogiem lub odłogiem zagrożonych na obszarze powiatu, przyjmuje podania o udzielenie pomocy rolnej w nasionach, inwentarzu żywym i martwym oraz o udzielenie pożyczek bez względu na wysokość żądanej pożyczki, czuwa nad należytem zużytkowaniem pożyczek przyznanych, współdziała przy dostawie środków pomocy rolnej (nasion i inwentarzy), przeznaczonych dla powiatu, wykonywa zlecenia Komitetu okręgowego w zakresie pomocy rolnej i wogóle współdziała przy organizacji pomocy rolnej na terenie powiatu.

W szczególności Komitet powiatowy Pomocy Rolnej przyznaje w granicach przeznaczonego dla powiatu kredytu właścicielom lub dzierżawcom gruntów leżących odłogiem lub odłogiem zagrożonych, pożyczki do wysokości czterdziestu tysięcy marek dla jednego gospodarstwa. W wypadkach, w których zdaniem Komitetu powiatowego należy przyznać pożyczkę w wysokości ponad czterdziestu tysięcy marek dla jednego gospodarstwa, Komitet powiatowy przedkłada akta sprawy wraz ze swoim wnioskiem Komitetowi okręgowemu Pomocy Rolnej do decyzji.

Art. 5. Komitety okręgowe Pomocy Rolnej, powołane do życia we Lwowie i Krakowie, składać się będą z Generalnego Delegata Rządu lub jego zastępcy jako przewodniczącego, inspektora okręgowego Pomocy Rolnej jako zastępcy przewodniczącego, jednego członka delegowanego przez Tymczasowy Wydział Samorządowy, oraz 4 przedstawicieli organizacji rolniczych, delegowanych przez te organizacje, na zaproszenie Generalnego Delegata Rządu.

Uchwały i decyzje Komitetu okręgowego Pomocy Rolnej zapadają zwykłą większością głosów członków Komitetu, obecnych na posiedzeniu. Przy równym podziale głosów rozstrzyga głos przewodniczącego, który głosuje ostatni.

Do prawomocności uchwał i decyzji Komitetu okręgowego Pomocy Rolnej potrzebna jest obecność przynajmniej czterech członków, a w tej liczbie przewodniczącego.

Art. 6. Komitet okręgowy Pomocy Rolnej sprawdza sprawozdania Komitetów powiatowych dla określenia istotnie niezbędnych potrzeb w zakresie nasion, inwentarzy żywych i martwych, czuwa nad prowadzoną przez Komitety powiatowe akcją gospodarczego uporządkowania gruntów leżących odłogiem lub odłogiem zagrożonych na terenie województwa, współdziała przy dostawie środków pomocy rolnej, przeznaczonej dla województwa, przeprowadza na podstawie własnych danych oraz sprawozdań Komitetów powiatowych Pomocy Rolnej repartycje na poszczególne powiaty kredytu, przeznaczonego dla województwa przez Urząd Zagospodarowania Odłogów, wykonywa zlecenia Komitetu Głównego Pomocy Rolnej i wogóle współdziała w organizacji pomocy rolnej na terenie województwa.

W szczególności Komitet okręgowy Pomocy Rolnej przyznaje na podstawie wniosków Komitetu powiatowego Pomocy Rolnej właścicielom lub dzierżawcom gruntów leżących odłogiem lub odłogiem zagrożonych pożyczki w wysokości ponad 40.000 marek dla jednego gospodarstwa oraz rozpoznaje i rozstrzyga ostatecznie zażalenia na decyzje Komitetów powiatowych Pomocy Rolnej co do wysokości przyznanej pożyczki lub nieprzyznania pożyczki na pomoc rolną.

Art. 7. Komitet Główny Pomocy Rolnej, utworzony przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych, dla całego obszaru Rzeczypospolitej Polskiej, składa się z Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych, jako przewodniczącego, prezesa Urzędu Zagospodarowania Odłogów, jako jego zastępcy, szefa sekcji Rolniczej Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych i jednego członka Rady Rolniczej po jej ukonstytuowaniu oraz czterech przedstawicieli organizacji rolniczych, delegowanych przez rzeczne organizacje na wezwanie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Uchwały i decyzje Komitetu Głównego Pomocy Rolnej zapadają zwykłą większością głosów członków Komitetu obecnych na posiedzeniu. Przy równym podziale głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Do prawomocności uchwał i decyzji Komitetu Głównego Pomocy Rolnej potrzebna jest obecność przynajmniej czterech członków a w tej liczbie przewodniczącego.

Art. 8. Komitet Główny Pomocy Rolnej czuwa nad ogólną akcją gospodarczego uporządkowania gruntów leżących odłogiem oraz odłogiem zagrożonych na terenie całego Państwa, współdziała z Urzędem Zagospodarowania Odłogów w organizowaniu i przeprowadzaniu tej akcji, w szczególności rozpoznaje i rozstrzyga ostatecznie zażalenia na decyzje Komitetów okręgowych Pomocy Rolnej co do wysokości pożyczek lub nieprzyznania pożyczek, powzięte przez te Komitety w pierwszej instancji.

Art. 9. Szczegółowy tryb czynności Komitetów Pomocy Rolnej w zakresie spraw, przekazanych im niniejszem rozporządzeniem, określi osobna instrukcja.

Art. 10. Istniejące na terenie b. zaboru austriackiego powiatowe i okręgowe Komitety Pomocy Rolnej zostaną przekształcone z chwilą uzyskania mocy obowiązującej przez rozporządzenie niniejsze, stosownie do zawartych w niem postanowień.

Art. 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw.

Warszawa, dnia 6 kwietnia 1920 roku.

Minister Rolnictwa
i Dóbr Państwowych:
Bardel